

Az Alpok fővárosában

2022. március 20. és 26. között a Duna utcai gimnázium hat diákja hosszú idő után újra részt vehetett az Erasmus+ projektben, mely az idei téma alapján a Digitális iskolák építése kreatív, együttműködő és hatékony gyakorlatok által címet kapta. Ez alkalommal mi, harmadikos tanulók Grenoble-ba, Franciaország déli, Alpokkal körülvett városába látogathattunk.

Tóth Tünde és Kiss Helga tanárnőkkel a schwechati reptérről először Amszterdamba, onnan pedig Genfbe repültünk. Végállomásunkhoz egy nagyjából kétórás buszút vezetett, ahol bár kimerülten az utazástól, de boldogan kapcsoltunk hangot az eddig csak képről ismert diákokhoz.

Már a hétfőnk érdekesnek ígérkezett, hiszen aznap találkoztunk először finn, spanyol és olasz partnereinkkel. Az első napirendi pont a diákok által előre elkészített prezentációk bemutatása volt, melyek révén betekinthettünk a különböző országok kultúrájába. Ebéd után átvonultunk az iskola egyik kicsit távolabbi épületébe, ahol a délutánt sütéssel töltöttük. A receptek közül a két legnépszerűbb a francia toast, illetve a „chouquette” volt, ami kicsi, fánkyszerű sütemény. A konyhában töltött pár óra nagyon gyorsan elrepült, közben pedig nemcsak jóllaktunk, de megismerhettük a többieket is.

A második grenoble-i napunk a belvárosban kezdődött, öt-hat fős csoportokban, kincskeresés közben felfedezhettük a várost. Ezután felvonóval felmentünk a Bastille-hegy tetejére, mely nevéből adódóan a Bastille nevű erődnek ad otthont. Fantasztikus panoráma nyílt az egész városra, és láthattuk azt is, ahogy a sokak által „Franciaország leghosszabb utcájaként” emlegetett út végigszeli a várost. Majd egy hosszú és pihentető piknikezés után két csoportra osztottak bennünket, s míg az egyik végigjárta a hegyben található, védekezésre kialakított barlangokat, addig a másik fogócskázott, illetve bújócskázott. A délután lezárásaként, csak mindenképp

Életre szóló élményt és tapasztalatot szerzett a Dunai utcai gimiszek csapata Grenoble-ban

(Fotó: MTAG)

jól el legyünk fáradva, lesétáltunk a hegyről.

Szerda reggel mindenki egy dolgról beszélt, az estére beharangozott Mátix-buliról, ahol, mint még az előző héten kiderült, feketében kellett megjelenünk, nem feledkezve meg a sötét lencséről. Előtte viszont még hosszú nap állt előttünk, hiszen neki kellett állnunk a projektünknek, mely egész hetünket végigkísérte: képeket és videókat kellett egy prezentációba szerkesztenünk, hogy pénteken bemutatassuk, mit kreáltunk. A délután sportolással telt (tollaslabda és/vagy falmászás), majd miután otthon mindenki kipihente magát és felvette a legmátrixosabb ruhadarabjait, kezdődhetett a buli. Volt minden: kártyajáték, Twister, vacsora és tánc. Egymást váltották a nyolcvanas, kilencvenes, kétezres évek slágerei, a felénél még a tanárok is bekapcsolódtak. Rengeteget beszélgettünk, táncoltunk, nevettünk. Tipikusan olyan este volt, amit sokáig nem fogunk elfelejteni.

A másnap reggel... fogalmazzunk úgy, hogy elég bágyadtra sikeredett. Az éjfél felé lefekvés és a fél hetes kelés nem volt igazán tolerálható, de a szervezők elnézők voltak, és a program sem volt megterhelő. Dél előtt az informatikatanárral programoztunk, majd egy óra alvást biztosítva buszszal elmentünk a vizille-i kastélyhoz,

amelyre a francia forradalom kitörésének helyszínéeként is szoktak tekinteni. Sétáltunk a kastély mögött lévő hatalmas parkban, illetve az épületben található múzeumot is felderítettük az idegenvezetőnk segítségével. Természetesen a múzeum szuvenír-boltját sem hagyhattuk el üres kézzel, hűtőmágnesek és könyvjelzők tömkelege jött velünk haza.

Az utolsó teljes napunkból Grenoble-ban (szombaton már kora reggel utaztunk) szerintem mindannyian kihoztuk a maximumot. Reggel befejeztük és prezentáltuk a rövid videóinkat, majd ki-ki ment a saját csoportjával. Voltunk bowlingozni, bevásárolni a hazaiaknak, enni egy jót, miközben végig ott lógott a levegőben a tény, hogy ilyen többször nem lesz.

Attól függetlenül, hogy ilyen rövid idő alatt nem igazán lehetséges örökre szóló kapcsolatokat kialakítani, az, hogy egy hét alatt egyfajta buborékban voltunk, és egymáson kívül nem nagyon kommunikáltunk senkivel, automatikusan közelebb hozott minket egymáshoz. Mindenki rettentően kedves és segítőkész, a város pedig a maga színességével teljesen elvarázsolt bennünket. És még ha ez volt is az egyetlen és utolsó alkalom, hogy találkoztunk, mindenképp életre szóló élményt és tapasztalatot jelent, amit semmivel sem cserélnék ki.

Lajos Sára Andrea, III. B